

Uçurumun Kıyısından

– Mücella Pakdemir · 07 Eylül 2016

Zeliha, sinirden burnundan soluyarak karşı dairenin zilini acı acı çaldı. Sonra da sabırsızlanıp kapıyı yumruklamaya başladı. Sesi apartmanın boşluğunda yankılanıyordu.

- Nezahat Abla, aç çabuk kapıyı Nezahat Abla!

Nezahat hemen elektrik süpürgesinin fişini çekti ve gidip kapıyı açtı. Komşusunun telaşlı halini görünce yüreği ağzına geldi.

- Ne bu halin kız, ne oldu? Yoksa Burak... Aman Allah'ım! Çekil önümden, çekil.

Nezahat ayakkabılarını bile giymeden Zeliha'yı bir hamlede yana itip arkadaşının evinin içine daldı. O önde, arkadaşı arkada, bir çırpıda salonda yerde oynamakta olan çocuğun yanına koştular. Nezahat oğlunu sağ - salim görünce derinden bir "Oh!" çekti ve bir hışımla geriye döndü. Rengi hafiften kaçmış, gözleri irileşmişti.

- Burak'a bir şey oldu sandım. Şükür iyiymiş. Derdin neydi de kapıyı yıkacaktın başımıza Zeliş, ne bağıryordun öyle?

- Dinlemedin ki abla. Kendi kendine gaz verdin, korktun. Ben ne yaptım?

- Ne bileyim, öyle çabuk falan deyince oğlana bir şey oldu sandım. Eee, neden çağırdın?

Zeliha, kollarını göğsünde çaprazlama bağlayıp, başını arkaya doğru attı ve Nezahat'e sitemkâr bir bakış fırlattı.

- Oldu herhalde bir şey ki, çağırdım.

Nezahat, iki saate yakın bir zamandır evini temizlemeye uğraşmış ve çok yorulmuştu. Sırtına, beline ağrılar girmişti. Ter içindeydi. Bir de çocuğuna bir zarar geldi korkusu eklenince bunca yorgunluğun üstüne tuz - biber ekilmişti. Kendini hemen yanındaki koltuğun üzerine bıraktı.

- Yahu arkadaşım, bak zaten canım burnumda, bir de sen böyle bilmece gibi konuşma. Ne varsa söyle işte. Dinliyorum.

- Hemen geçip, oturdun abla. Haliya baksaydın ya. Anlardın ne olduğunu.

- Ne halısı? Neresine bakacağım?

- Burak'ın altına. Gel, bak hele. Kendin gör.

Oğlan, elindeki oyuncağı ağzına almış kemirmekle meşguldü. Görünürde halıda da dikkati çeken bir şey yoktu. Nezahat çocuğunun yanına gidip, eliyle halıyı inceledi. Islak olduğunu anladığı zaman da oğlanın altına çişini yaptığı ortaya çıktı. Hâlbuki daha yeni bağlamıştı bezini ve komşusuna öyle teslim etmişti.

- Aksiliğe bak yahu! Tüh. Ben evde oğlanın üstünü değiştirim, sen su, bez falan hazırla, gelip silerim.

Kucağında çocuğu ile dairesinden içeri girerken söyleniyordu. "Güya oğlan olmadan rahat rahat evimi temizleyecektim, şimdi bir de başkasının evini temizlemek zorunda kalıyorum. Hay Allah'ım ya! Çileme bakar mısın? Offf, of!"

Nezahat'in annesi Nermin Hanım, evlenene kadar kızına kıyamadığı için onun elini hiçbir ev işine sürdürmemişti. Arada bakkala gitmek, sofraya tabak taşımak, ekmek kesmek neviinden hafif gündelik

işler yaptırmakla yetinmişti. Çünkü biricik kızı okuyordu. Tek arzusu, onun öğretmen olduğunu, ardından da evlenip çoluk çocuğa karıştığını görmektir. Umduğu gibi olmadı. Kızı liseyi bitirince mahalle delikanlılarından Şahin, ailesini gönderip istetmişti. Önceleri karşı çıksa da kızının gönlünün delikanlıda olduğunu, ne derse desin kendisini dinlemeyecekleri fark etmiş ve kocası Sadık Bey'de gençlere taraf çıkınca evlenmelerine rıza göstermişti. Nezahat, evlendikten sonra evini çekip çevirmekte hayli zorlandı. Üstüne bir de çocuk olunca iyice bunalmaya başladı. İşte bugün de ev temizliğine başlamadan önce henüz bir buçuk yaşındaki oğlunu karşı komşuya bu yüzden emanet etmişti. Temizlik esnasında sağa sola çektiği koltukların arasından banyoya geçti. Kirlenen giysilerini çıkartıp, çocuğu yıkadı ve temiz giysiler giydirdi. Karnını doyurduktan sonra ayaklarına alıp sallamaya başladı. Oğlu uyuyunca kalan işleri bitirecekti. Burak çok geçmeden ağzında emziği uykuya daldı. Genç kadın birden arkadaşının evine uğraması gerektiğini hatırlayıp kapıya yöneldi. Kapıyı açar açmaz bir de ne görsün? Zeliha çişlenen halıyı rulo yapmış, kapısının hemen yanına dikmişti. "Bu ne ya şimdi? Halıyı neden buraya getirdi ki bu kadın?" diye söylenerek komşusunun zilini çaldı. Zeliha kapıyı açar açmaz ellerini beline koydu. Bilmiş bir tavırla "Geç bakalım." dedi. "Leğeni, suyu hazırladım. Biraz geniş tut sileceğin yeri. Etrafa bulaşmıştır falan. İçim bulandı zaten. Ay, öğrenirim ben böyle şeylerden."

- Fesübhanallah! Yahu bin pişman oldum oğlanı sana teslim ettiğime. İş üstüne iş çıktı. Kâr yapalım derken zarara girdim. Şans yok ki bende.

Söylene söylene yerleri siliyordu. Zeliha'nın iyi temizliyor mu diye teftiş eden gözleri üzerinde olmasaydı bari. Sinirleri bozulmuştu. Bezi leğene daldırıp sıkarken başını arkadaşına çevirip "Yahu tamam, beni izleme, sen kendi işine bak. İyicene silerim, merak etme." dedi.

- Ne merak edeceğim, öylesine bakıyorum işte.

- Ha, sahi. Halıyı neden diktin kapımın önüne? Onu da silerdim, tertemiz olurdu.

- Yooo, içime sinmez valla. Halıcıda yıkattırıp öyle verirsin. Silmekle geçer miymiş ayol. Çocuk çışı bu, başka şeye benzer mi? Kocamın ne kadar titiz olduğunu biliyorsun hem sonra. Olmaz valla.

Nezahat'in morali iyice bozulmuştu. Neredeyse ağlamak üzereydi. Nereden evlenmişti? Ne güzel rahat rahat ana- babasının evinde yaşıyordu. Ne ev işleri derdi, ne koca derdi, ne çocuk derdi. El bebek gül bebek geçinip gidiyordu. Çok pişmandı, çok. İşini bitirip evine döndü. Ortalığı şöyle bir topladıktan sonra, dolaptan bir battaniye alarak oğlunun yanına uzandı ve yattığı yerden düşünmeye başladı.

Neredeyse bütün salonu sildirtmişti Zeliha ona. Aralarında iki yaş vardı. Arkadaşı da yeni evliydi. Karşı daireye taşındıklarında arkadaş buldum diye sevinmiş ve çok kısa sürede kaynaşmışlardı. Henüz onların çocukları yoktu. Uzun bir süre çocuk yapmaya niyetleri de yoktu. Zeliha bu konu açıldığında, "Burhan, evliliğe alış, biraz rahat yaşayalım, sonra düşünürüz diyor." demişti. Şahin'le hiç böyle plânlar yapmamışlardı oysa. Ne olduğunu anlamadan hamile kalmıştı. Evliliğin tadını çıkarmak şöyle dursun, cendereye sokulmuş hissi her geçen gün içinde büyüyordu. Hep kocasının suçuydu. Evlendikten sonra huyunu öğrenmişti. Son derece bencildi kocası. İşten eve döndükten sonra kendini televizyonun karşısındaki koltuğa atar, her türlü hizmeti ayağına beklerdi. Çok zayıf olan sosyal hayatları çocuk olduktan sonra tamamen bitmiş, öylesine dolaşmak için dahi olsa karısını yanına alıp, sokağa bile çıkartmaz olmuştu. Son iki aydır işsiz olmasına rağmen durum değişmemişti. Paşa hazretleri kahvaltısını yaptıktan sonra evden iş aramaya diye çıkıyor, vaktinin büyük bölümünü kahvede geçiriyordu. Eve

doğru dürüst para bıraktığı da yoktu. Bu yüzden sık sık tartışır olmuşlardı son zamanlarda. Hadi kendisi neyse ama çocuğun masraflarından kısacak hâli yoktu ki. Bez parası, mama parası, doktor masrafları. Birkaç defa, utana sıkıla babasından para istemek zorunda kalmıştı. Bu böyle gitmezdi ama ne yapabilirdi ki. “Çok mutsuzum Allah’ım, çok çaresizim, sen yardım et.” diye dua etti. Karşı duvarda asılı olan evlilik fotoğrafına dalıp gitmiş olan gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı ve derin bir uykuya daldı.

Rüyasında, karanlık eski bir mahzendeydi ve üşüyordu. Üstünde ince giysilerle yalınayak dar koridorlardan geçiyor, nemli duvarlardan gelen küf kokularını içine çeke çeke çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Birden arkasında bir gürültü hissetti. Dönüp baktığı zaman kocaman bir başparmağın onu ezmek için üstüne hücum ettiğini gördü. Deli gibi koşmaya başladı. Bağırarak yardım isteyecekti ama ne kadar zorlasa da sesi çıkmadı. Korkudan aklını yitirecek gibi olmuştu ki bir ses duydu.

- Nezahat, sana diyorum be kadın. Kalk, kalk! Gündüz vakti bu ne uykusu böyle? Çocuk ağlıyor, duymuyorsun. Kocan gelmiş haberin yok. Oh, gel keyfim, gel.

Şahin gelmişti. Her zamanki küstah, kaba tavırlarıyla başucuna dikilmiş, bir yandan da onu omzundan kuvvetlice sarsıyordu. Gözlerini ovuşturdu ve alnında boncuk boncuk olmuş teri koluyla sildi.

- Hoş geldin Şahin. Ev temizledim de yorgunluktan uyuyakalmışım. Kâbus görüyordum. İyi ki uyandırdın canım.

- Kâbus görmüşmüş. Ben her an kâbus görüyorum ya, ona ne diyeceksin?

- Nasıl yani?

- Şu haline bak. Patates çuvalı gibisin. Saç-baş dağınık. Nerede o eski Nezahat? Kadın dediğin kendine biraz dikkat eder yahu. Seni böyle rüküş gördükçe eve gelmek istemiyor canım.

Kocasının bu şekilde aşağılaması genç kadını derinden yaralamıştı. Üzgün gözlerle ona baktı. Demek ki bunca sıkıntı içersinde evliliğini yürütmeye çalışırken, üstüne üstlük bir de kocasının gözündeki değerini tamamen yitirmişti. Kaybedecek nesi kalmıştı ki? Umutsuzluk içinde son kez çırpındı.

- Sözlerine dikkat et Şahin! Lâfını bil de konuş. Uykudan yeni uyandım, saçlarım dağınık olabilir. Hem sanki evlendiğimizden beri üstüme başıma yeni bir şey mi aldın? Bekârken ne giyiyorsam hâlâ onları giyiyorum. Ben şikâyet edeceğime sen söyleniyorsun. Ayıp yahu!

Şahin o sırada televizyonun karşısına geçmiş, kanal aramakla meşguldü. Karısının kendisine çıktığını görünce elindeki kumandayı ona doğru fırlattı. Alet Nezahat’ın şakağına isabet etmiş, yaralamıştı. Kadıncağz çenesine doğru süzülen kanları eliyle kapatıp, ağlayarak banyoya doğru koştu. Elini yüzünü yıkadı, kuruladı ve temiz bir pamuk parçasını şakağına bastırırken aynadaki aksine dikkatlice baktı. İki buçuk yılda ne hale gelmişti gerçekten. Sanki on yaş birden ihtiyarlamıştı. Çocuk doğduktan sonra aldığı kiloları da ne yapsa verememişti. Çok şişman sayılmazdı ama en azından sekiz dokuz kilo vermesi gerekiyordu eski narin yapısına kavuşması için. “Çok mu çirkinim acaba?” düşüncesiyle kendini bir kez daha inceledi. Hayır, hiç de çirkin değildi. Saçlarını taradı, kaşlarını düzelterip, boynunu dikleştirerek moral kazanmaya çalıştı. Birkaç kilonun onu çirkinleştirmesi mümkün değildi. Yaşından büyük gösteriyor olması bakımsızlık ve ilgisizlikten kaynaklanıyordu. Hem kocası çok mu yakışıklıydı sanki? Kendini ne zannediyordu da eşini beğenmiyordu? Şahin, evliliğindeki iplerin gevşemesinin bütün suçunu onun

üzerine yıkıvermiş, kendini haklı duruma sokmaya çalışmıştı. Bu şiddet gösterisi de bardağı taşıran damla olmuştu. Yaraladığı halde yanına gelmemiş, duyarsız davranmıştı. Bu muydu karı koca olmak? Sınirden kanı beynine sıçradı. Artık alttan almayacak, ne pahasına olursa olsun gururunu çiğnetmeyecekti.

Yatak odasına geçip, dolabı açtı ve üstüne yeni giysiler giydi. Komodinin üstündeki çantasını alarak içeri kontrol etti. Cep telefonu, kimliği, ulaşım kartı tamamı, az çok parası da vardı. Evlilik cüzdanını çekmeden çıkarıp, onu da çantanın içine attı. İçeriden Burak'ın ağlama sesi geliyordu hâlâ. Kocasını bebeği kucağına alıp avutmaya düşünmemiş, eşinin gelip ilgilenmesini beklemişti, anlaşılabilir. "Bencil adam, ne olacak? Allah cezasını versin senin. Yaşattığın çile yeter artık!" diye söylendi içeriden ve hışımla odadan fırladı. Koridoru hızla geçip, ayakkabılarını kaptığı gibi kapıyı açıp evden çıktı. Koşarak uzaklaştı. Şahin, karısının telaşla evden çıktığını görünce bir acayiplik olduğunu anlamıştı ve ardından birkaç kez seslenmişti ama başındaki yarayı doktora baktırmak üzere gittiğine karar verdi ve sakinleşerek beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra kapı zilinin çalması üzerine yerinden kalktı. Kapıyı açarken " Sen bana sormadan nereye gittin aşağılık kadın?" diye bağırdı.

- Hooooop, Şahin abi, sen kime aşağılık diyorsun bakayım? Ağzını topla, Burhan'a derim bak!

- Sen miydin Zeliha? Kusura bakma Nezahat geldi sandım.

- Maşallah, özrü kabahatinden büyük beyimizin. Hanımına aşağılık mı diyorsun sen? Ne ayıp, ne ayıp! Şahin, kendi hanımına karşı olan kaba tutumuna komşu kadın şahit olduğu için allak bullaktı. "Şey, şaka yapıyordum, yanlış anladın." diye kekeleyerek kendini aklamaya çalıştı. "Sen neden geldin? Ne istemiştin sahi?" Zeliha sert bir tavırla "Kenara çekil bakayım sen şöyle. Çocuk bir saattir avaz avaz ağlıyor, sesinden evde duramaz oldum yahu. Nezahat nerede?" diye çıkıştı. Ardından salona daldı ve doğruca bebeğin yanına gitti. Burak'ın ağzı ağlamaktan köpürmüş, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Hemen kucağına aldı ve tekrar Şahin'e döndü.

- Duymadın mı? Nezahat nerede dedim.

- Bilmiyorum, birden çıkıp, gitti.

Bu cevap üzerine Zeliha sesini yükselterek Şahin'e parladı. Gözlerinden sanki alev çıkıyordu.

- Sen neden ilgilenmedin çocukla, babası değil misin? Annesi yoksa senin susturman gerekirdi. Bu ne duyarsızlık böyle? Çocuk nerede ise çatlayacakmış ağlamaktan. Yazık günah değil mi bu çocuğa?

Zeliha, genç adamı durmadan azarlıyor, arka arkaya sıraladığı lâflarla hesap soruyordu. Şahin ne söyleyeceğini şaşırılmıştı. Suçlu olmasa, bu çenesi düşük kadını kolundan tuttuğu gibi kapı dışarı ederdi ama bir yandan evi terk ettiğine inanmaya başladığı karısı yüzünden duyduğu üzüntü, diğer yandan küçücük bir bebeğin sorumluluğu ile o kadar çaresizdi ki cevap bile veremedi. Bu arada komşu kadın odadan odaya geçmiş, mutfak çekmecelerini, dolapları karıştırarak, bebeğe ait birkaç parça eşyayı, mamasını, bezini, biberon ve emziğini bulup masanın üstüne yığılmıştı. Ardından Şahin'e dönerek "Çanta, bavul gibi bir şey bul bana çabuk. Çocuk ölecek senin elinde yoksa. Haydi, acele et." dedi. Şahin, dolabın üstünden büyükçe bir çanta indirerek Zeliha'ya getirdi. "Bu olur mu?"

- Olur, olur. Bak, ben bebeği alıp eve geçiyorum. Sen de durma burada. Git karını ara. Nereye gitmişse gönlünü al, getir. Yoksa onunla birlik olup, seni pişman ederim. Aklını başına al, karışmam, ona göre ha!

- Allah razı olsun kardeşim. Hemen çıkıyorum. Sen merak etme. Doktora gitmiştir o. Bulup, getiririm birazdan.

xxx

Şahin, ilk olarak cep telefonundan karısına ulaşmaya çalıştı. Nezahat telefona cevap vermemişti. Sonra yakınlardaki dispensere gitti. Orada bulamayınca eczanelere ve eve yakın iki hastaneye uğrayıp karısını aradı. Oralarda da yoktu. Son ihtimal baba evine gitmiş olabilirdi. Karısı olanı biteni ailesine anlatmıştı mutlaka. “Şimdi hep birlikte yüzüme tükürecekler. Hani ne yapsalar, ne deseler haklılar da, karım eve dönmeyi kabul edecek mi acaba? Ya kabul etmezse ben ne yaparım?” diye düşündü. “Kadıncağızı çıldırtana kadar uğraştın, şimdi çek bakalım Şahin Efendi! Hiç boş yere oflayıp, puflama. Git temizle yaptığın haltı.”

Bir taksi çevirip karısının ailesinin evine gitti ve zile bastı. Kapıyı kayınpeder Sadık Bey açmıştı. Babacan bir tavırla “Ooo damat, hoş geldin.” dedi. Sonra merakla sordu. “Nezahat nerede? O gelmedi mi?” Şahin karısının buraya gelmediğini anlayınca hiç renk vermedi. “Yok, o gelmedi. Ben buradan geçiyordum, bir uğrayıp, hâl - hatır sorayım dedim.” Sadık Bey damadını içeri buyur ederken karısı Nermin Hanım’a seslendi. “Nermin, bak Şahin gelmiş.” Nermin Hanım da bir telaş yanlarına gelmişti.

- Hoş geldin evlâdım, kapıda dikilme öyle, haydi gir içeriye.

- Yok, girmeyeyim anne. Bu civarda bir işim vardı. Öylesine uğramıştım. Nasılsınız?

- Nasıl olalım oğlum, hep aynı işte, bildiğin gibi. Böyle olmaz ama. İçeri gel. Ben çay yapayım hemen, içerken konuşuruz.

Şahin, mecburen içeri girdi. Havadan sudan bir müddet sohbet ettiler. Sonra müsaade isteyip kalktı. Giderken Nermin Hanım “Önümüzdeki pazar hep birlikte kahvaltıya gelin oğlum, torunumu çok özledim, burnumda tütüyor valla. Tamam mı?” diye tembihte bulundu.

Şahin, elleri cebinde, başı öne eğik, umutsuz bir halde yolda yürürken bir yandan da kara kara düşünüyordu. Karısı ailesinin yanına da gelmemişti. Nereye gitmiş olabilirdi? Nerede arayacağını bilemiyordu. Olayların bu hale gelmesinin tek suçlusu kendisiydi. Karısına bir güne bir gün anlayış göstermemiş, bencillik edip, kaba davranmıştı. İşte en sonunda şiddete başvurmuş ve evden kaçirtmişti. Nezahat ne yapıyordu acaba şimdi? Ya hiç geri gelmezse kendisi ve küçücük yavrusu ne yaparlardı? Büyük bir pişmanlık ve çaresizlik hissediyordu. Keşke dediği o kadar çok şey vardı ki şimdi ama neye yarardı. Gözleri buğulandı. Nihayet kendini tutamadı ve hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Etraftan gelip geçenlerin meraklı bakışlarını da umursamıyordu. Yerdeki ufak taşlara vura vura otobüs durağına kadar geldi.

Biraz sonra kendi apartmanlarının önündeydi. Merdivenleri bir hamlede çıktı. Komşularının zilini çaldı. Zeliha, kucağında Burak’la kapıyı açmıştı.

- Hayırdır Şahin abi, Nezahat nerede, bulamadın mı?

“Hayır.” mânasında kafasını iki yana sallayarak sordu. “Senide mi aramadı mı Zeliha?”

- Ooo, ben sana soruyorum, sen bana soruyorsun. Çocuğu almak istersen vereyim, ne dersin?

- Ben alsam şimdi nasıl bakarım ona? Sende kalsın birkaç gün. İnşallah karım da döner gelir bakarsın. İdare ediver işte.

- Aaa, iyilik yap cezayı bul hesabı oldu şimdi bu. Bana ne sizin çocuğunuzdan canım. Kavga etmeden

önce düşüncecektin onu. Kadının canını burnuna getirdin, memnun musun şimdi?

Genç adam suçluluk psikolojisi ile gözlerini kaçırdı ve mırıldandı. “Çok pişmanım gerçekten. Ya hiç gelmezse, ya onun başına bir şey gelirse? Düşündükçe delirecek gibi oluyorum. Sen söyle, ne yapayım kardeşim?” Zeliha'nın eline koz geçmişti. Arkadaşının intikamını almak istercesine makineli tüfek gibi konuşarak sitemlerine başladı. “Geri gelse ne olacak? Üç gün sonra yine kaçırtırsın kadıncağızı. Çalışmazsın, para getirmezsın, evle ilgilenmezsin, çocuk derdin yok, şu kadını bir hava aldırmaya çıkartayım demezsın, üstüne başına bir şeyler almazsın. Kabalık da cabası. Yok da yok yani. Ben olsam yeminle sana geri dönmezdim. Aklı varsa gelmez.” Şahin yediği bu azardan dolayı sinirlenmişti ama belli etmedi. Bu cazgır kadına tahammül etmek zorundaydı çünkü ne de olsa şu anda ona muhtaçtı. Nezahat'le kıyasladı bir an. Karısı bu kadının yanında kanatsız melekti. Kıymetini bilememişti ne yazık ki. Pişmanlığı şimdi iyice artmıştı. Altan almaya çalıştı.

- Yahu yeter! Sen de üstüme üstüme gelme böyle. Zaten pişman olmuşum. Şimdi görsem ellerine ayaklarına kapanıp özür dileyeceğim. Hemen bir işe girip, kendimi de düzeltereğim ama onu nerede bulacağımı bilemiyorum. Ah kafam, ah!

- Hiç sanmıyorum Şahin Abi, kusura bakma yani. İki günde eski tas eski hamam olur yine. Sen düzelmezsin.

- Neden böyle söylüyorsun Zeliha? Vallahi samimiyim. İstersen Kur'an'a el basarım. Seni ararsa ne olur böyle dediğimi söyle kendisine. Dönsün bir an önce evine. Bizi daha fazla perişan etmesin. Zeliha gözlerini kısarak bir müddet Şahin'i süzdü. Kucağındaki bebekle evin içine doğru yürürken seslendi. “Geç bakalım içeriye, karına kendin söyle bütün bunları. Baştan beri bendeydi Nezahat” dedi. Şahin duyduklarına inanamıyordu. Karısı demek ki buradaydı. Gözleri sevinçten parladı. Ayakkabılarını çıkartıp Zeliha'nın peşinden salona girdi. Kalbi küt küt attığı için sağ elini üstüne bastırma ihtiyacını duydu. Nezahat bir koltuğun kenarına büzülmüş, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerle ona bakıyordu. “Sen buradasın ha, Allah'ıma şükür. Affedersin karıcığım, çok üzgünüm. Böyle olsun istemedim, inan bana.”

Genç kadın ayağa kalktı ve kocasının yanına geldi. “Duydum bütün söylediklerini. Bu seferlik seni affediyorum. Yuvamın ve çocuğumun hatırı için. Kendini düzeltmezsen başka bir şansın daha olmayacak. Bunu da biliyorsun değil mi?” dedi kendinden emin bir tavırla. “Söz veriyorum karıcığım, her şey daha güzel olacak bundan böyle. Hadi gel artık evimize gidelim. Bu insanlara da daha fazla sıkıntı vermeyelim.” Zeliha hemen lâfa atladı.

- Yok canım, ne sıkıntısı? Benim için zevkti. Bundan sonra kavga ederseniz beni karıştırmayın, yeter. Haydi, şimdi çocuğunuzu da alın, marş marş bakayım. Yallah evinize. Sizinle daha fazla uğraşamayacağım. Aaa, bu ne yahu! Mor çatı mı burası?

Nezahat bebeğin öteberisini toparlarken, Şahin de çocuğunu kucakladı ve içinden söylendi. “Cadı kadın, ne olacak. Allah senin ne eline ne de diline düşürsün. Sayende karımın değerini anladım be!”

Mücella Pakdemir